

müller. Ik heb het hem nooit vergeven.' Sinds het gymnasium schreef Pieters gedichten en na de oorlog publiceerde hij zelfs twee bundels (*Randgebergte*, 1946 en *Neerslag*, 1947). Dankzij Gerrit Komrij is Pieters als dichter niet vergeten. Komrij heeft in zijn recente standaardwerk, *Nederlandse poëzie*, Pieters' gedicht *Polycrates* opgenomen. Naast essays publiceerde Pieters ook literaire kritieken. Gedurende zijn zakelijke loopbaan schreef hij vooral voor zichzelf, om op de been te blijven en aan de zakenstress te ontsnappen. Pas na zijn pensionering debuteerde Pieters met groter werk. In 1994 publiceerde hij de verhalenbundel *Het Baltische eskader* en een jaar later zijn roman *De Argonauten*. In 1996 verscheen zijn essaybundel *Vierspan*. Eén van de essays handelt over Venetië, de stad die ook een hoofdrol speelt in zijn tweede, ongepubliceerde roman *Serenissima*.

Pieters dankt zijn landelijke bekendheid niet aan zijn schrijverschap maar aan zijn vriendschap met Gerard Reve. Na de publicatie van *Brieven aan Ludo P.* in 1986 sprak menigeen over hem als 'de mecenas van de schrijver Gerard Reve'. Dit brievenboek, waarin alleen Reve's brieven zijn opgenomen, geeft een eenzijdig beeld van de relatie tussen beiden. Wie echter de brieven van Pieters heeft gelezen, weet dat Reve zeer veel voor Pieters heeft betekend, ook in perioden waarin de vriendschap minder hecht was. De *ups and downs* hadden altijd te maken met Reve's onbegrip voor Pieters' sociaal-democratische sympathieën. Vanaf begin jaren negentig namen de spanningen tussen beiden toe en kwam er een einde aan de vriendschap. In

2003 kwam er onverwachts een toenadering toen Reve's partner Joop Schafthuizen Pieters vroeg of hij de brieven, die hij ooit aan Reve had geschreven, wilde terughebben. Het leidde tot een bezoek aan de zwaar zieke Reve. Pieters was duidelijk opgelucht dat de vriendschap weer was hersteld.

Als schrijver kreeg Pieters niet de erkenning die hij wel heeft gekregen voor zijn grote inzet voor de Rotterdamse cultuursector na de Tweede Wereldoorlog. Hij was sinds 1953 bestuurslid van de Rotterdamsche Kunstkring (vanaf 1955 tot aan de opheffing in 1970 voorzitter) en werd met ingang van 1961 bestuurslid van de Rotterdamse Kunststichting. Hij stimuleerde talentvolle Rotterdamse kunstenaars en maakte zich sterk om de Rotterdamse publieke ruimte uitsluitend te verrijken met artistieke werken van hoog niveau. Pieters was daarnaast de belangrijkste aanjager van het Lijnbaancentrum (1970-1984) dat nog altijd wordt gezien als een van de opmerkelijkste naoorlogse experimenten. Als bestuurslid en later voorzitter van de Erasmus Stichting steunde hij hartstochtelijk het moderne kunst aankoopbeleid van Museum Boijmans Van Beuningen. Het zijn maar enkele voorbeelden van Pieters' toelozende inzet voor de Rotterdamse kunstwereld. Als voorzitter van de Rotterdamse Kunststichting (1976-1982) maakte hij mee dat de overheid niet alleen financier van de kunsten wilde zijn, maar zelf meer de regie in handen wilde nemen.

Pieters werd bij leven een havenbaron genoemd, maar de kunst was zijn grootste passie. In 1987 ontving hij voor zijn inspanningen op kunst- en cultuurgebied al de